

BISERICA SI SCOALA

REVISTA

On. Direcțiunea Liceului „M. N. Coarță” Arad

PIEI ARADULUI

Redacția și Ad.

ARAD, STR. EMILIANESCU 18

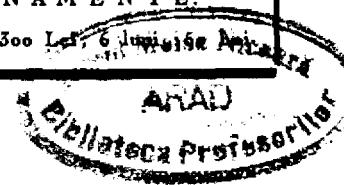
APARE DUMINECA

Redactor: Pr. Ilarion V. Felea

ABONAMENTE:

Pentru 1 an 300 Lei, 6 luni 150 Lei

IUBIREA DE PATRIE*)

Festivitatea de azi este organizată de „Reuniunea meseriașilor, comercianților și muncitorilor români din Arad”.

Atunci când classa culturală lipsește, din diferite motive, este la datorie o altă organizație, care, în acest fel își îndeplinește o misiune patriotică. — Dovadă că neamul nostru e unitar, este tocmai faptul că atunci când lipsește un braț, sare în ajutor celalt; când o parte din populație părăsește orașul, atunci stă pe loc classa meseriașilor, căreia se cuvine cinste și laudă.

Era obiceiul ca în ziua de 10 Mai să se vorbească de anul 1866, venirea Regelui Carol I, în țară; de 1877 — proclamarea Independenței României și 1881 — ridicarea României la rangul de Regat.

Dați-mi voie, ca astăzi să largesc această expunere și să vă vorbesc despre ceea ce avem mai scump și sfânt: iubirea de Patrie.

Țăranul nostru nu zice iubire de Patrie, ci iubire de „Țară”. Este oare vreo deosebire între aceste două noțiuni: Patrie și Țară?

Țară înseamnă pământ, dela cuvântul latinesc: terra; iar cuvântul „patrie” vine dela strămoși (Patres= părinți).

Patrie înseamnă deci pământul câștigat de strămoșii noștri, lucrat și apărut de ei, și lăsat nouă moștenire.

Iată deci, că nu este nicio deosebire între aceste două noțiuni. Căci, Patria este pământul clădit cu sângele strămoșilor noștri și întărit cu oasele lor. Totuși, nu este destul să spunem că Patria este numai pământul și osemintele strămoșilor noștri. Patria înseamnă ceva mai mult. Patria constă din lucruri văzute și nevăzute. Iată lucrurile văzute ale Patriei: întâiu și întâiu de toate, ea este leagănul copilăriei. Cine nu s'a născut și n'a avut un leagăn, fie cât de simplu?

Patria este casa părintească. Care

din noi nu s'a născut într'o casă, fie cât de mare sau mică?

Patria este satul natal, în care ne-am deschis întâiadată ochii.

Patria este mama, care ne-a învățat graiul matern; este tatăl, simbolul luptei pentru viață; sunt frații și surorile noastre; rudeniile și prietenii; este bisericuța copilăriei, cu fumul de tămâie; este cimitirul strămoșilor noștri, semnul legăturii dintre cei vii și cei morți; este peisagiul: codrul, câmpia, râul care ne-au încântat copilăria.

Este și o parte nevăzută a Patriei: limba și credința strămoșilor noștri; sunt virtuțile Neamului și idealul național.

Patria trăește în noi și prin noi, ea face parte din ființa noastră.

Cum se naște o Patrie?

Piatra de temelie a patriei sunt strămoșii cu munca lor și eroii cu jertfa lor. Generațiile care vin, adaugă câte ceva la această moștenire și și adaugă și mormintele la mormintele strămoșilor.

Acum vreo 30 de ani se înființase la București un crematoriu. S'a spus că este mai elegant și mai estetic să se ardă cei morți, decât să se îngroape. În acest institut, corpurile celor morți sunt supuse la o căldură mare, care îi transformă în cenușe. Această cenușe, apoi, se ia, de rudeniile respectivului, în urne. Cum zic, s'a născut o discuție pe chestiunea crematoriului. Dar, în discuția aceasta au învins cei care combăteau acest institut. Căci fără mormintele strămoșilor n'ar mai exista patrie. Aceste morminte sunt dovezile trecutului și pecetea sta-torniciei noastre pe pământul patriei.

Numai un loc avem sub soare pe care îl putem numi Patrie: lângă strămoșii noștri.

Știți că circulă în lume vorba că: unde-i bine, acolo-i Patria. Ați auzit, apoi, de așa zisul „cosmopolitism”, adică: cetățean al lumii

*) Conferință rostită de P. S. Sa Episcopul Dr. Andrei Magiera, cu ocazia sărbătoririi zilei de 10 Mai la Palatul Cultural din Arad

întregi. Credința în asemenea amăgiri este deșartă. Pentru că, nimeni nu poate spune că: a mea e lumea întreagă. Cât e soarele de mare și totuși nu poate pătrunde cu lumina sa prin toate ascunzăturile munților și adâncimile văilor. Bietul om însă este abia un opaiț, care nu luminează decât în jurul său, iar când îl muți dintr'un loc în altul în urma lui rămâne întunec.

Nu putem iubi și sluji deci cu adevărat decât o singură patrie.

Să nu vă amăgească cuvintele: că sunteți proletarii lumii, căci sunteți cetățenii unei singure Patrii: Patria noastră, română.

Ni se aduce nouă creștinilor obiecțiunea că n'am fi patrioți, pentru că propovăduim o patrie cerească, care ne-ar îndepărta de cea pământească. Este greșit. Pentru că noi vedem în patrie, singura școală de virtute, pe pământ. Noi aici ne luptăm, acolo sus ne incununăm. Dar noi nizuim să modelăm și chipul patriei pământești după icoana desăvârșită a celei cerești.

Prin urmare, a fi creștin nu înseamnă a fi mai puțin patriot decât altul...

Ni-e scumpă Patria, pentru că e a noastră!

Dacă vom merge în altă țară, vom tânji după țara noastră. Cine n'a fost în străinătate, n'a simțit ceea ce zice poetul:

„Fie pâinea cât de rea,

„Tot mai bună'n țara mea...”

Și fumul patriei e mai scump, decât focul din altă țară.

Nicolae Bălcescu când se afla departe de țara lui și vedea cum păsările și norii călătoreau spre răsărit, le spunea: „Duce-ți solie în țara mea”...

A „iubi” înseamnă a sluji, a te jertfi cu totul pentru ființa iubită. Aceasta este iubirea adevărată: dăruire totală.

Iubirea de Patrie este așezată de morala creștină îndată după iubirea de Dumnezeu: înaintea iubirii părinților și semenilor, căci iubind Patria, îi iubești și pe-aceștia.

Dacă în timp de pace putem sluji patria cu: mintea, inima și munca noastră, — în timp de războiu iubirea de Patrie ne mai poate cere și suprema jertfă: sângele, vieța noastră.

Eroii cari mor pentru patrie, trăesc în noi și în urmașii noștri.

Patria, deși am văzut, că se desparte în atâtea părți, este totuș reprezentată printr'un singur om: Regele.

Regele este inima țării; este voința țării; mintea, care privește trecutul și viitorul ei. El este brațul țării, care se ridică pentru apărare.

Avem astăzi un rege, care poartă numele Mihai, care este numele Arhanghelului, cel din-

tăi dintre ingeri. Mihai este numele aceuia, care a unit pentru prima dată țările române, tot Mihai este numele aceuia care ne va scoate cu victorie din vârtoarea în care astăzi luptăm.

Alături de El avem pe Conducătorul Statului. Om întreg, militar desăvârșit, drept și iubitor de țară.

În vremurile de azi sunt și oameni care spun că, „a fost bine până acum. Dar „n'ar fi bine să ieșim acum din războiu”? Nu. Popoarele nu se sinucid prin trădare.

Să avem încredere în Ion Antonescu, omul providențial. Unire în gândire, simțire și voință alături de el... Nu prin trădare se câștigă pacea și salvarea unei țări, cum a făcut Italia, ci prin unitate de simțire și gândire; prin luptă dreaptă. A renunța la drepturile Patriei tale, înseamnă a le pierde pentru totdeauna. Dar atunci când suntem solidari, victoria e a noastră. Acela câștigă războiul care știe răbda în ultimul sfert de ceas.

Ultimul meu cuvânt este răspunsul dat la întrebarea ce îmi veți pune cu privire la situația în care ne aflăm. Iată părerea mea.

Urcăm Golgota. Știm însă, că după Golgota vine Invierea. Nu este Inviere decât prin Golgota.

Suferința n'a fost niciodată mijloc de distrugere, ci de purificare, de curățire. Aurul în foc se lămurește. Oțelul, ca să fie cât mai nobil, trebuie să fie supus celor mai grozave greutăți, presiuni. Scânteile ce s'ar din el în starea aceea infierbântată, nu sunt decât șgura.

Așa sunt și vremurile noastre.

Loviturile ce le primim sunt încercările trimise de Atotputernicul, pentru a deveni mai căliți, mai buni, mai nobili.

De multe ori mi-am pus întrebarea: Ce ar fi fost dacă am fi câștigat războiul într'un timp foarte scurt? Eu cred că ne-am fi pierdut sufletul în veselii.

Dumnezeu ne-a pus — dela cutremurul de pământ, dela invazia barbarilor și până la groaza bombardamentului — credința la încercare.

Ca umil slujitor al altarului, vă spun cu siguranță, că războiul îl vom câștiga.

Dar, nu vom mai putea intra în România nouă cu sufletul păcătos, puțin cinstit. Ni se cere suflet nou, pe care Dumnezeu ni-l pregătește acum, prin încercări.

Să ne iubim Patria, care ne ocrotește.

Noi, în acest 10 Mai, să nu ne lăsăm amăgiți de nimeni, căci „cel ce va răbda până la sfârșit, acela se va mântui” și să zicem cu poetul:

„Viitor de aur țara noastră are

„Și prevăd prin secolii a ei înălțare”...

Sfințirea bisericii din Micălaca-Nouă

Ziua de 30 Aprilie 1944, pentru credincioșii bisericii noastre din Micălaca-Nouă, a fost o zi cu adevărat solemnă. Ea va fi înscrisă cu litere de aur în cronică vieții duhovnicești a parohiei, pentru că evenimentul sfințirii bisericii de aici — petrecut în această zi — reprezintă în chip cert, o biruință a credinței, reputată pe îndelete de preotul locului ca și de credincioșii săi, deopotrivă.

Tochmai în aceste zile de cumplită vijornă, când efortul omenesc este îndreptat exclusiv spre cucerirea stăpânirii împărățiilor din lumea aceasta; acum, când pământul, apele și văzduhul sunt încinse de vâlvățiile focului ucigător de oameni și de toate grozăviile iadului; acum, în aceste vremuri, când elanul dumnezeesc al omului pare mai dispersat și mai abătut, deviat din calea augustului său destin; chiar acum, cele 864 suflete credincioase, care sub păstorirea plină de vrednicie a părintelui Ioan Buțiu formează Biserica cea „vie” a Domnului din parohia Micălaca-Nouă, — găsec, aceste suflete, în inima lor străbătută de suflul credinței divine, devotamentul sacru și jertfa pilduitoare pentru împodobirea bisericilor lor cu unele lucrări complementare și cu o pictură murală de o valoare artistică incontestabilă.

Deci în plin contrast cu nimicnicia și urgiile vremii, atențiunea obștească a mănunchiului de dreptmăritori creștini din această parohie, este îndreptată în ultimii doi ani, exclusiv spre Casa Domnului. Am putea spune că, în ultimele două decenii, adică chiar dela înființarea acestei parohii și până astăzi, când se află în perioada ei de definitivă consolidare, credincioșii acestei sfinte biserici au făcut mereu eforturi pentru a se vedea odată ajunși până la complectă terminare a lucrărilor de zidire și împodobire a bisericilor lor, cum o au astăzi.

Zidirea bisericii a început în anul 1930, ca să se termine și sfințească provizoriu în anul 1934. Inșă o bună parte din lucrări a rămas să fie terminată abia în timpul din urmă.

Lucrările mai importante executate în campania din anul 1943-1944 au fost: pardosirea în ciment colorat a bisericii, introducerea în zidărie a rețelei electrice, complectarea zidăriei balconului, vopsirea mobilierului și a ușilor, deschiderea unet uși la Sf. Altar, aranjarea curții bisericești cu arbuști și arbori ornamentali, și în fine, lucrarea capitală: pictarea murală a bisericii în frescă, executată cu rară măiestrie de artistul-pictor Cornel Cenan, diplomatul Școlii de Arte-Frumoase din Clujul românesc.

Dar încoronarea efortului moral și material ce l-au făcut credincioșii și în primul rând preotul lor, a culminat în actul sfințirii acestei sfinte biserici, care

a fost săvârșit de către însuși Prea Sfinția Sa Părintele nostru Episcop Dr Andrei Magieru, în ziua de 30 Aprilie 1944, asistat, în sobor, de către CC. LL. Preoții: Traian Popovici din Micălaca-Vechi, Pavel Tripa din Ineu, Ioan Buțiu, prof. Ioan Petrilă și diaconul ceremonial Dimitrie Dărău.

Sfințirea apei s'a făcut de către soborul de preoți la orele 8.45, iar Prea Sfinția Sa a sosit în parohie la orele 9.30 — fiind întâmpinat în fața bisericii, cu Sf. Cruce și Sf. Evanghelie de către soborul preoțesc și credincioșii adunați la sfânta slujbă.

A urmat apoi, după ritualul prescripș, actul sfințirii bisericii propriu zis, iar în continuare, Slujba Arhierescă — Sfânta Liturghie — la care a asistat mulțimea credincioșilor.

La sfârșitul Sf. Liturghii, luminatul Ierarh, rostește o predică cutremurătoare, străbătută pe deantregul de fiorii mistici a unei credințe profunde în Dumnezeu „Tatăl nostru”, care ține în a Sa stăpânire, până și tristețea vremurilor pe cari le străbatem astăzi.

Prin cuvinte rostite „cu putere”, căci izvorau dintr'o conștiință vădit iluminată de certitudinile adevărilor transcendente ale credinței noastre creștine, Prea Sfinția Sa Părintele Episcop îndeamnă norodul dreptcredincios, să suporte greutățile și amărăciunile vieții de azi — crucea suferințelor individuale și colective — cu creștinească înțelepciune, gata de a tâlcui, între orice împrejurări aceste suferințe, ca un mijloc de înnoire sufletească, de pocăință și împăcare cu Dumnezeu.

Predica arhierescă a fost ilustrată cu câteva pilde vii, luate din realitatea de azi, care au demonstrat până la lacrimi, tăria extraordinară ce o imprimută sufletului credința creștină, concretizată în cererea filială, rostită cu umilință deplină: „Fie voia Ta”.

Felul acesta de a înfățișa, cu convingere incandescentă învățăturile esențiale ale Evangheliei, ne-a demonstrat încă odată tuturora, adevărul rostit de Mântuitorul și Domnul nostru Iisus Hristos, către învățăcelii Săi, la fântâna lui Iacob, în Samaria, când le spunea: „Ridicați ochii voștri și priviți holdele, că sunt albe, gata de seceriș”...

Răspunsurile liturgice au fost date de către cele două coruri bisericești, pe care le are această parohie tânără. Până la „Sfinte Dumnezeule” a cântat corul, pe 3 voci, al copiilor de curs primar instruiți de părintele I. Buțiu; iar de aci înainte la restul Sf. Liturghii a participat corul mixt al adulților instruit de părintele I. Buțiu și directorul școlar Ioan Blăgăilă. Ambele coruri au fost conduse cu măiestrie de specialist consacrat, de către fostul inspector școlar județean dl Blăgăilă Ioan, un bun creștin și un devotat colaborator al conducerii parohiale.

După Sf. Liturghie, părintele Ioan Buțiu, într'o succintă dare de seamă, arată că lucrările executate recent, au însemnat o cheltuielă bănească care trece peste suma de 800.000 lei.

Cetește lista celor 150 de donatori, trecuți în șirul binefăcătorilor sf. locaș. Dintre aceștia amintim aci doar pe următorii:

– Vener. Consiliu Eparhial din Arad, suma de 126.000 lei;

– Uzina electrică din Arad, a introdus în zădărie, gratuit, tuburile rețelei electrice; o lucrare în valoare de peste 100.000 lei;

– Corul bisericesc (mixt), suma de 33.000 lei;

– Subcentrul extrașcolar de fete, suma de 24.000 lei;

– Tomuța Dumitru, suma de 17.000 lei, plus mai multe cărăuși;

– Calea Ferată Electrică Arad-Podgoria, suma de 20.000 lei;

– Dașcău Pavel, suma de 8.500 lei; etc. etc. (Lista dăruitorilor o vom publica într'un număr viitor al revistei).

Părintele Ioan Buțlu, de încheere, mulțumește atât donatorilor, cât și preoților cari au binevoit a participa la solemnitatea sfințirii bisericii, dar mai întâi mulțumește Prea Sfințitului Părinte Episcop, pentru faptul că a binevoit a se coborî în mijlocul credincioșilor, sfințind însuși, înnoitul Stoa, închinat Domnului.

Iar mai pre sus de toate aduce mulțumiri lui Dumnezeu, care l-a ajutat – pe sine și pe credincioșii săi – să învingă toate greutățile întâmpinate spre ducerea la bun sfârșit a tuturor lucrărilor.

Răspunde, într'o scurtă alocuțiune, Prea Sfințitul Părinte Episcop, exprimându-și mulțumirea față de marele număr de donatori care și-au înscris numele între ziditorii bisericii, apoi bucuria că parohia are un preot vrednic, gata la datorie și devotat misiunii sale sfinte. Relevă execuția conștiințioasă a lucrărilor înfăptuite, subliniind lucrarea de pictare a bisericii executată cu măiestrie de sufletul credincios al dlui Cornel Cenan, pictor-artist.

După sfânta slujbă, Prea Sfințitul Episcop vizitează, pentru câteva clipe, casa parohială și apoi, însoțit de părintele prof. Dr. Ilarion Felea, părăsește plăcut impresionat, parohia.

P. Dabu

Caracterul moral

Familia, Neamul și Biserica privesc cu aceeași dragoste tineretul, care este nădejdea țării și sprijinul de mâine al părinților. Printr'un tineret conștient de rolul ce-l așteaptă în viață, neamul se întărește și merge înainte pe calea progresului; printr'un tineret lipsit de răspunderea ce o are în fața viitorului, neamul se distruge, făcând loc altor popoare mai pregătite pentru viață.

De aceea fiecare tânăr are o răspundere pentru

viitorul neamului și al Bisericii din care face parte, are o datorie pe care ca mâine are s'o împlinească.

Pentru ca să ne putem îndeplini rolul, ce ne așteaptă în viață, trebuie să ne pregătim temeinic. Fiecare dintre noi trebuie să aibe un ideal, care să-i lumineze sufletul. Din acest ideal trebuie să ia naștere îndemnul spre fapte mari și frumoase, plăcute lui Dumnezeu. Mântuitorul Hristos ne spune: „Fiți desăvârșiți, precum și Tatăl vostru cel din ceruri desăvârșit este“. Acesta este supremul ideal, spre care trebuie să năzuiască fiecare dintre noi, acesta este destinul ultim al vieții umane – „asemănarea“ cu Dumnezeu – idealul perfecțiunii noastre.

Pentru a atinge acest ideal, fiecare tânăr trebuie să-și formeze caracterul în duh creștinesc, având atâtea pilde de virtute în martirii Bisericii noastre și ai neamului nostru.

Caracterul, după pedagogii creștini este virtutea însăși, adică încordarea liberă, conștientă și statornică a voinței pentru realizarea binelui suprem.

Foerster spune că el este un efort lăuntric, în care „se îmbină în chip unitar și armonic valorile ideale ale intelectului, sentimentului și voinței, printr'o educație îngrijită“. Într'adevăr el este cheia de boltă a idealului educației integrale și nici o însușire spirituală nu-i poate înlocui valoarea, căci eroismul moral și jertfa pentru ideal cuceresc neamurile și stăpânesc lumea. Caracterul ține în cumpănă soarta popoarelor, mai mult decât talentele, geniile științei sau alte rezervoare de energii spirituale, fiindcă le apără de prăbușire și nimicire. Numai caracterele opresc destrămarea morală a națiunii; ele fac să înceteze luptele cu patimi mărunte dintre frați, care năruiesc valorile absolute; într'un cuvânt caracterele sunt adevărate paratrăsnete morale.

Cea dintâi cale pentru formarea caracterului este voința. Fără voință nimeni nu poate reuși în viață. Sunt atâția oameni talentați, cari, cu toate calitățile lor, nu reușesc în viață, pentru că acești oameni nu știu ce vreau și sunt alții, mai puțin dotați, care reușesc având o voință dărză și perseverentă. Voința se formează mai întâi prin muncă neîncetată, muncă statornică și conștientă. Edison spune undeva că geniul e 1 la 100 inspirație și 99 la 100 transpirație, adică muncă continuă.

Mai întâi trebuie să știu ce vreau. Dacă știu ce vreau sunt statornic în voința mea, am găsit cel mai potrivit mijloc pentru formarea caracterului meu. Tânărul creștin trebuie însă să-și formeze caracterul în consonanță cu învățăturile Mântuitorului, să-și supună voința sa voinței lui Dumnezeu. Pentru ca să poată face aceasta, trebuie să primească pe Iisus Hristos de stăpân al vieții sale. Un proverb spune că cine n'are stăpân pe Dumnezeu are mai mulți stăpâni. Cine nu are stăpân pe Dumnezeu, va fi stăpânit de păcate și de patimi. Dumnezeu ne poruncește nu numai să

ne ferim de păcate, ci mai ales să facem fapte bune. Vechile temple egiptene aveau celule închise cu gratii de fier, în care anumiți indivizi se zideau pentru toată viața, pentru a rămâne curați în apropierea lui Dumnezeu. Spre deosebire de această concepție, Iisus Hristos ne cere din contră să luăm lupta cu aceste păcate și să le biruim, dar ne cere mai presus de toate să facem fapte bune.

Ceeace ne determină la săvârșirea faptelor bune este credința în Dumnezeu. Cu ajutorul credinței putem distinge binele de rău; cu ajutorul credinței ne hotărîm să facem fapte bune. Credința este puterea supranaturală care ne luminează cărările vieții, ea este forța miraculoasă care ne îndeamnă la bine. Marele nostru savant B. P. Hașdeu spune: „Credința e mai presus de știință. Voința e mai presus de inteligență. Iată de ce credința și voința singure stăpânesc lumea, stăpânesc și vor stăpâni totdeauna. Credința și voința constituiesc o sinteză numită caracter“.

Când se pune voința alături de credința în Dumnezeu, sub voință se înțelege dorința stăruitoare de a face ceea ce ne impune Dumnezeu prin poruncile sale.

Dumnezeu a sădit în inima fiecărui om un judecător nepărtinitor. Acest judecător lăuntric este conștiința noastră. Ea ne spune totdeauna, fără s'o întrebăm, dacă ceea ce am făcut este bine sau rău. După o faptă bună ea ne răsplătește mai cu dărnicie, decât ar putea oricine altul să ne răsplătească; după o faptă rea ne mustră blând, dar ne doare mai mult decât orice dojană.

Conștiința este cel mai bun dascăl al caracterului nostru; pe ea trebuie s'o luăm ca judecător al faptelor noastre în decursul vieții. Dacă o ascultăm, ea ne îndeamnă întotdeauna la bine, căci ea e glasul lui Dumnezeu.

Cum ne îngrijim și ne cultivăm educația morală și instrucția noastră intelectuală, tot așa trebuie să cultivăm și să avem grijă și de educația conștiinței. Mijloacele prin care o putem face aceasta sunt:

1. Ajutorarea aproapelui, adică împlinirea faptelor îndurării trupești și sufletești.
2. Participarea la slujbele dumnezeiești din toate Duminecile și sărbătorile de peste an.
3. Impărtășirea cu Sfintele Taine.
4. Rugăciunea și cercetarea conștiinței cu gând de îndreptare.
5. Lecturi morale și folositoare.

Urmând pe calea aceasta nu vom face nimica ce ne pătează conștiința, ea rămânând întotdeauna curată. În conștiința aceasta curată vom găsi pacea de care vom avea atâta lipsă în decursul vieții.

Dar cea mai frumoasă podoabă a caracterului moral creștin este iubirea. Sfântul apostol Ioan, voind să arate cine este Dumnezeu, a spus: „Dumnezeu

este iubire și cel ce rămâne în iubire, rămâne în Dumnezeu și Dumnezeu rămâne întru el“.

Iubirea aceasta a sădit-o Dumnezeu și în inimile noastre. Ea are două manifestări: una în raport cu Dumnezeu și a doua în raport cu aproapele nostru. Aceasta din urmă culminează în iubirea părinților, față de copii. De aici pornește iubirea aproapelui, până la uitarea eului nostru propriu, până la jertfa, de care oricând trebuie să fim gata pentru ajutorarea aproapelui nostru, neamului nostru și Bisericii noastre.

Să știi să renunți la tine pentru aproapele tău, să știi să muncești cu perseverență pentru binele tuturor, fără să te lași doborât de oboseală sau de piedicile, ce ți se pun în cale, aceasta este iubirea creștină.

Toate acestea nu se pot face fără credință în Dumnezeu, fără credința într'un ideal și fără răbdare. Un proverb chinez spune că timpul și răbdarea schimbă frunza de dud în mătase.

Toate cele de mai sus: *credința în Dumnezeu, vlața morală, adică voința perseverentă de a trăi după voia lui Dumnezeu, iubirea aproapelui nostru până la uitarea eului nostru și răbdarea creștină împreună cu dorința de a merge tot înainte pe calea binelui, formează adevăratul caracter moral, pe care trebuie să și-l formeze orice tânăr creștin, care este conștient de rolul său în viață.*

Ioan Căpitan

cl. VIII. lit. Lic. „M. Nicoară“

Despre ce să predicăm?

În *Dumineca Orbului* (21 Mai 1944) vom vorbi despre: SFINTELE ICOANE ȘI MOAȘTELE SFINȚILOR.

Suntem obișnuiți ca în casele noastre să ne împodobim pereții cu fel de fel de chipuri din viața noastră sau cea a înaintașilor noștri. Toate aceste chipuri ne aduc aminte de atâtea și atâtea întâmplări din viața noastră și ne trezesc în suflete toată duioșia clipelor trecute pe cari acestea ni le pun din nou în față. Tot astfel când întri în casă unui om de seamă, chipurile ce o împodobesc cu frumusețea lor, îți vorbesc întocmai ca și o carte deschisă de tot ceea ce acest om a făcut pentru binele obștesc, iar privindu-le în față ți se naște în suflet tot respectul pentru măreția marelui dispărut, precum și hotărârea de a pași și tu pe urmele bătătorite de pașii lui.

La fel se petrec lucrurile și când întri într'o sfântă biserică. Mulțimea icoanelor ce-i împodobesc pereții, îți pun deodată în fața ochilor toate întâmplările mai însemnate din marea operă plinită de Dumnezeu pentru mântuirea ta și te fac să înțelegi

și să simți imediat nespusa Lui dragoste, din care au isvorât toate binefacerile pe cari le-a revărsat, cu atâta îmbelșugare de-a lungul veacurilor, asupra sbuciumatei noastre vieți. Chipul duios al Mântuitorului sau cel al sfintei Fecioare, ca și nenumăratele chipuri de sfinți zugrăvite pe pereții sfintelor noastre biserici, te cuceresc de îndată prin frumusețea lor, te fac să simți mai aproape pe Dumnezeuul tău și și te îndeamnă ca și tu să duci o viață tot atât de virtuoasă ca și înaintașii cari și-au vărsat chiar și sângele pentru credința lor.

Toate aceste sfinte icoane s'au bucurat întotdeauna de o cinstită deosebită în biserică creștină. E adevărat însă că cei dintâi creștini, din cauza vrăjmășiei creștinilor dintre Iudei împotriva icoanelor, ca și din motivul că prin mijlocirea lor păgânii propagau de multeori cea mai decăzută imoralitate, au fost la început foarte rezervați în privința înfățișării pe icoană a chipului Mântuitorului sau a celorlalți sfinți bineplăcuți lui Dumnezeu. O făceau aceasta și de teama ca nu cumva să fie bănuși de aceeași închinare la idoli, cari la popoarele păgâne era împreună cu atâtea cruzimi și destrăbălări. Cu toată această rezervă, totuși pe pereții catacombelor din primele veacuri creștine s'au aflat zugrăvite o mulțime de chipuri simbolice, cari prin însaș înfățișarea lor vorbesc de deosebita cinste ce li se da în cultul săvârșit de cei dintâi creștini. Așa de pildă Mântuitorul era înfățișat sub forma de *Păstor cu oala pe umeri*, ca *vița de vie*, *miel* sau *pește*, iar *biserica* era închipuită printr'o *corabie*, în amintirea corăbiei lui Noe în care acesta a scăpat, împreună cu familia lui, de apele potopului. La fel se mai întrebuițau în timpurile vechi *ancora* ca simbol al *nădejdei*, *porumbelul* ca simbol al *Duhului Sfânt*, *stâlparea de finic* ca simbol al *învierii*, *cerbul* ca simbol al *dorinței după apa cea vie*, precum și alte chipuri cari simbolizau pe Hristos sau diferite momente din marea operă a mântuirii plinită de El. Atât de departe au mers primii creștini cu folosirea acestor chipuri încât și pentru recunoașterea reciprocă între ei se folosiau de mijlocirea lor. Așa de pildă se spune că, în decursul prigoanelor păgâne, desemnarea peștelui în pulberea drumului era cea mai bună dovadă că cel ce a făcut-o aparține și el bisericii lui Hristos, deoarece literile cuvântului acestuia din limba greacă, talmăcite pe limba noastră însemnează: *Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Mântuitorul*.

Cu vremea însă, și mai ales deodată cu sosirea timpurilor de libertate statornicite de împăratul Constantin cel Mare, când creștinii pot să-și zidiască biserici mărețe, și întrebuițarea icoanelor în cult devine tot mai însemnată. Așa cum credința și pietatea lor adâncă îi îndemna să-și arate simțămintele inimii lor în acele frumoase cântări, cu cari au împodobit apoi cultul creștin, tot astfel din îndemnul

acelorași simțăminte sufletești isvorăsc acele minunate icoane, cari împodobesc cu o podoabă tot mai aleasă sf. locașuri, ridicate întru preamărirea lui Dumnezeu și a sfinților Lui.

În fața acestor icoane, creștinii vremurilor de libertate statornicite de împăratul Constantin cel Mare, se închinau cu deosebită venerațiune chipului înfățișat pe ele și cereau ajutorul lui în greaua luptă cu ispitele acestei vieți. În toată această închinare însă, ei se feriau ca nu cumva să pună aceste icoane în locul Dumnezeirii, cum au făcut-o păgânii cu idolii lor și să cadă în chipul acesta sub opreliștea poruncii din decalogul lui Moise, care spune atât de răspicat: *„Să nu-ți faci chip cioplit, nici asemănarea vreunui lucru, să nu te închini, nici să slujești lui“*. Închinându-se icoanei, ei nu se închinau nici lemnului, nici vopselei din care era făcută acea icoană, ci chipului sfânt înfățișat în cuprinsul ei. Sf. Atanasie cel Mare, înfățișându-ne acest adevăr, scrie atât de convingător: *„Noi credincioșii ne închinăm la icoane nu ca la Dumnezeu, cum fac elinii (păgânii). nu! ci noi arătăm bună închinare și iubire către acea față care este închipuită pe icoană. Pentru aceasta noi de multe ori, când chipul de pe dânsa se șterge, o ardem ca pe un lucru fără de folos“*.

Alături de cinstita sf. icoane, creștinii primelor veacuri venerau în chip deosebit și așa numitele *moaște* sau *relicvii* de ale sfinților. Sunt acele rămășițe din trupurile martirilor și a sfinților cari s'au păstrat cu o mare grijă de-a-lungul veacurilor, sau diferitele lucruri din viața lor, precum și obiectele cu cari au fost chinuși sau omorâți. Deși Biserica n'a dat nici o poruncă expresă în privința cinstitii acestora, totuși a admis-o și a recomandat-o ca pe unul din cele mai eficace mijloace de întărire a credinței și a pietății creștine, precum și ca mijloc de aducere aminte de toate virtuțile cari au împodobit sufletele celor uciși pentru credința lor în Hristos. Atât de departe au mers creștinii veacurilor primare cu cinstita acestor rămășițe pământești din trupurile sfinților, încât în timpul prigoanelor păgâne se străduiau să adune în năframe sau în cărpe chiar și sângele lor vărsat pentru Hristos, iar osemintele lor le păstrau cu deosebită pietate sau le îngropau împreună cu instrumentele cu cari au fost uciși de ura prigonitorilor. Chiar și împărații prigonitori, cunoscând cinstita deosebită pe cari ei o dădeau acestor sfinte moaște, nu odată au poruncit ca acestea să fie aruncate în mare pentru ca în chipul acesta să nu poată fi păstrate și onorate de creștini.

Încetând însă prigoanele păgâne creștinii se străduiau acum ca să-și construiască bisericile și capelele lor pe mormintele martirilor, cari în chipul acesta deveniau și patronul lor. Cum însă atari biserici trebuiau să se construiască și în alte locuri unde nu erau astfel de morminte, conducătorii Bisericii au

obișnuit ca să nu se sfințească nici o biserică până ce sub altarul ei nu s'au așezat moaște de ale sfinților. Și acum creștinii se adunau cu aceeaș pietate la mormintele acestora, făceau rugăciuni și slujbe întru pomenirea lor și se legau ca să le urmeze pilda vieții lor. Chiar și rămășițele pământești a acestor creștini cari au dus o viață curată și sfântă, rămășițe cari s'au învrednicit de Dumnezeu cu darul facerii de minuni, se bucurau ca și astăzi de o deosebită venerațiune înaintea acestor creștini. Ei erau bucuroși dacă pot privi cu ochii lor aceste rămășițe, sau se puteau atinge de raclele în cari erau păstrate, deoarece aveau neclintita convingere că prin mijlocirea lor se revarsă în suflete o mireasmă deosebită care-i înseninează și-i ajută să biruiască toate necazurile vteții lor. Cinstind aceste moaște însă, creștinii cinsteau pe cale indirectă chiar pe Dumnezeu care, prin harul său, a ajutat acestor sfinți să se ridice deasupra nimicnicii acestei vieți și să rabde chiar și chinurile îngrozitoare ale morții pentru credința lor.

Astăzi aceste sfinte moaște, ca și sfințele icoane, sunt păstrate și cinstite cu aceeaș venerațiune deosebită din partea credincioșilor noștri. Cu acestea din urmă ei împodobesc pereții bisericilor și ai caselor, iar în fața celor dintâi, dacă le au în bisericile lor, se pleacă cu aceeaș cucernicie ca și creștinii veacurilor primare, deoarece în pilda vieții lor găsesc cele mai bune exemple pe care ei trebuie să le imite dacă vor să dobândească fericirea deplină în veșnicia lui Dumnezeu. În toată această cinstire ei nu uită niciodată îndemnul dat de sf. Apostol Pavel: »Aduceți-vă aminte de mal marii voștri, cari v'au grăit vouă cuvântul lui Dumnezeu, la al căror sfârșit al purtării privind, să le urmați credința« (Evrei 13, 7). În această urmare a credinței lor statornice în dumnezeirea Fiului lui Dumnezeu, noi cei de astăzi găsim cea mai sigură cale ce ne va duce spre luminile cerești și ne va ajuta ca la vremea sorocită să ne unim ca și ei cu Stăpânul ceresc, pe care ei l-au preamărit prin toată viața lor.

T.

Informațiuni

■ ZECE MAI 1944, ziua Patriei noastre, a fost sărbătorită într'o atmosferă de reculegere și simplitate cum nu a mai fost comemorată niciodată. Nic-marșurile muzicilor militare, nici însuflețirea tinerețului școlar, nici defilarea mândrei noastre armate, nici mulțimile entusiaste care umpleau străzile, bisericile și sălile de conferințe, nimic din ceea ce constituia măreția și frumusețea zilei de Zece Mai, anul acesta nu ne-a putut bucura, înălța și mângăia inimile.

În schimb am fost solidari și uniți în cugete și simțiri, mai tare poate ca totdeauna. În tăcerea și frumusețea zilei de primăvară, am simțit cum toate inimile, toate gândurile și eforturile noastre s'au întâlnit în aceeaș hotărâre curată și neclintită, de-a ne

strânge rândurile și de-a lupta până la biruința dreptății și mântuirea Patriei.

Nimic nu garantează mai sigur victoria, pe care o așteptăm cum așteptăm Paștile, cum o garantează solidaritatea încheată în zilele de suferință și rugăciune comună.

La Zece Mai 1944 ne-am rugat în tăcere, ne-am îmbărbătat ca niciodată și prin aceasta ne-am întărit.

În toată țara, la ore mai de dimineață decât altădată, a fost oficiată *Doxologia* zilei, fără zgomot dar din tot sufletul.

La Arad, *Tedeum*-ul a fost oficiat de P. S. S. Părintele Episcop Andrei, asistat de zece preoți și doi diaconi, în prezența capilor de autorități civile și militare. Răspunsurile au fost date de corul studenților teologi, condus de păr. prof. P. Bancea.

După amiază a avut loc în sala mare a Palatului Cultural un bogat festival patriotic, pregătit de „Asociația comercianților, industriașilor și muncitorilor români“, cu concursul organizațiilor „Muncă și Lumină“ dela întreprinderile din Arad, în cadrul căruia a conferențiat P. S. S. Părintele Episcop Andrei despre „Iubirea și Patrie“. Cuprinsul instructivei conferințe, — care a produs în marea sală arhiplină de muncitori și intelectuali o vădită însuflețire și a fost mereu aplaudată, — îl publicăm în fruntea revistei, după notele studentului A. Petric.

Școala de Duminică

21. Program pt. Duminică Orbului (21 Mai) 1944.

1. *Rugăciune*: Învierea lui Hristos văzând...
2. *Cântare comună*: Hristos a înviat...
- 3—4. *Cetirea Evangheliei*: (Ioan 9, 1—38) și *Apostolului* (Fapt. Apost. 1^{ca}, 16—34) zilei cu tâlcuire.
5. *Cântare comună*: Ingerul a strigat... (70. Cânt. rel. pag. 32).
6. *Cetire din V. T.*: Alte table ale legii. (A doua lege cap. 10).
7. *Povește morale*: Folosul temerei de Dumnezeu... (Cartea Înțel. lui Iisus Sirah c. 15).
8. *Intercalații*: Poesii rel. etc.
9. *Cântare comună*: Cu trupul adormind... (70. Cânt. rel. pg. 31.)
10. *Rugăciune*: Rugăciunea 6. dela Vecernie.

(A se vedea „Instrucțiunile“ din Nr. 1/1943). A.

Nr. 2209/1944

Comunicat

În atențiunea preoților evacuați și găzduiți în Episcopia Aradului.

Preoții evacuați pe teritoriul Episcopiei Aradului, cari nu au primit salariul preoțesc pe lunile Aprilie, Mai și Iunie 1944, se vor prezenta imediat la Consiliul Eparhial Arad pentru a semna personal una declarație. Pe baza declarațiilor făcute, se vor întocmi statele de plată.

Pentru preoții cari eventual s'au reîntors la posturile avute și a căror familii au rămas pe teritoriul Eparhiei Aradului, se vor prezenta soțiile preoților pentru semnarea declarației. Preoții respective preotesele vor aduce legitimația ce posed. Și eventual alte acte-

Consiliul Eparhial.

Nr. 2031/1944.

Comunicat

Am primit spre luare la cunoștință apariția cărții: „Strigătul Credinții” (O țară după Hristos și un preot după Evanghelie), lucrarea preotului Ioan St. Boboc din Cislău - Buzău.

Costul e de 150 lei, se poate comanda dela autor. Se vinde în folosul celor suferinzi.

Părintele Toma Chiricuță în „Ortodoxia” o apreciază în următoarele cuvinte: „O carte unică prin cuprinsul și prin tonul ei de foc”, prin care Hristos grăiește cu o covârșitoare putere neamului românesc în ceasul al 11-lea. Această carte s'ar cuveni să stea, alături de Sf. Scriptură, pe masa fiecărui Român, de sus dela Conducătorul Statului și până jos la smeritul cioban de oi.

Am dispus Librăriei „Diecezana” să comande un număr oarecare de exemplare spre desfacere.

Arad, la 27 Aprilie 1944.

Pentru Prea Sf. Sa. Episcopul Eparhial:
Ic. Stavr. Caius Turicu
consilier, referent eparhial.

Nr. 2048/1944.

Concurs

Se publică concurs *din oficiu*, prin numire, cu termen de 15 zile, pentru postul de preot ajutor pe lângă preotul Nicolae Toma dela parohia Cil, protopopiatul Gurahonț.

VENITE:

1. $\frac{1}{2}$ din sesiunea parohială de circa 24 jug.
2. $\frac{1}{2}$ din stolele legale și birul legal.
3. $\frac{1}{2}$ din grădina parohială.
4. Locuința în edificiul fostei școale confesionale.
5. Salarul dela Stat după o parohie bugetară.
6. 1000 lei lunar dela preotul paroh pentru conducerea oficiului parohial.

Preotul ajutător va suplini pe preotul paroh în toate serviciile publice și particulare, va catehiza elevii și va conduce oficiul parohial.

Preotul ajutător va achita din al său impozitele după beneficiul său preoțesc.

Parohia este de cl. I (primă).

Cererile de concurs, însoțite de actele necesare, se vor înainta Consiliului Eparhial.

Arad, din ședința Consiliului Eparhial ținută la 27 Aprilie 1944.

† ANDREI
Episcop.

Traian Cibian
consilier, referent eparhial.

Nr. 2121/1944.

Se publică concurs *din oficiu*, prin numire, cu termen de 15 zile, pentru parohia de cl. III-a Ciungani, protopopiatul Halmagiu.

VENITE:

1. Sesiunea parohială. circa 14 jug.
 2. Stolele și birul legal.
 3. Salarul dela Stat.
- Cererile de concurs, însoțite de actele necesare, se vor înainta Consiliului Eparhial.

Preotul numit va plăti toate impozitele după beneficiul preoțesc din al său.

Arad, la 1 Mai 1944.

† ANDREI
Episcop.

Traian Cibian
cons. ref. eparhial.

Nr. 2122/1944.

Se publică concurs *din oficiu*, prin numire, cu termen de 15 zile pentru parohia Valea-Mare, protopopiatul Gurahonț

VENITE:

1. Stolele și biroul legal.
 2. Salarul dela Stat.
 3. Folosința casei parohiale.
- Parohia este de cl. III (treia).

Cererile de concurs, însoțite de actele necesare, se vor înainta Consiliului Eparhial.

Preotul numit va plăti toate impozitele după beneficiul preoțesc din al său.

Arad, la 1 Mai 1944.

† ANDREI
Episcop.

Traian Cibian
consilier referent eparhial.

Nr. 2123/1944.

Se publică concurs *din oficiu*, cu termen de 8 zile, pentru întregirea parohiilor bugetare vacante:

1. Bănești, protopopiatul Halmagiu.
2. Ionești, " "
3. Dobroț, " "
4. Nădălbăști, " Buteni.

VENITE:

1. Salar dela Stat.
 2. Stolele și birul legal.
- Parohiile sunt de clasa III (treia).

Cererile de concurs, însoțite de actele necesare, se vor înainta Consiliului Eparhial ort. rom. din Arad.

Arad, la 1 Mai 1944.

† ANDREI
Episcop.

Traian Cibian
consilier, ref. eparhial.

Nr. 2473/1944.

Consiliul Eparhial ortodox român din Beiuș, publică concurs cu termen de 30 de zile pentru ocuparea postului vacant de consilier referent bisericesc, cu salarul prevăzut în bugetul Onorabilului Minister al Cultelor pe exercițiul financiar 1944/45.

Dela reflectanții la acest post se cere să fie licențiați în teologie, sau absolvenți ai Academiei teologice, să aibă un serviciu de preot de cel puțin cinci ani și deosebite merite pe teren bisericesc.

Cererile se vor înainta la adresa Consiliului Eparhial ortodox român din Beiuș, la care se vor atașa pe lângă actele personale, un certificat de serviciu și un memoriu privitor la activitatea bisericască de până acum.

Candidații din alte eparhii vor prezenta carte canonică dela Chiriarhi.

Beiuș, la 29 Aprilie 1944.

† NICOLAE
Episcop.

A. Dărăban
consilier referent